

V SLOVO SIMONU POJETU, DR. MED., SPEC. SPL. MED.

1967–2004

Jožica Boldan

*Dolgost življenja našega je kratka,
kaj znancev že zasula je lopata,
odprta noč in dan so groba vrata,
al' dneva ne pove nobena prat'ka.*

Tako je v eni izmed svojih najbolj znanih pesnitev zapisal naš veliki pesnik France Prešeren. In prav 8. februarja, ko obhajamo spomin njegove smrti, smo pospremili k prezgodnjemu počitku našega prijatelja in sodelavca Simona Pojeta.

Simon se je rodil 17. 10. 1967, po končani osnovni šoli pa se je že trdno odločil posvetiti zdravniškemu poklicu, saj se je vpisal na srednjo medicinsko šolo v Ljubljani, kjer je bil eden najuspešnejših dijakov. Brez težav je opravil sprejemni izpit na Medicinski fakulteti v Ljubljani, ki jo je v predvidenem roku končal l. 1993 z visokim povprečjem. Najprej se je zaposlil na Ministrstvu za obrambo v Ljubljani, nato pa v zdravstveni postaji v Kočevski Reki, kjer je opravljal tako delo vojaškega zdravnika kot tudi splošnega zdravnika za tamkajšnje prebivalce.

V sebi je nosil veliko željo po izpopolnjevanju in pridobivanju novih znanj, zato je opravil tudi specializacijo iz splošne medicine v Ljubljani.

Zadnja leta je delal na ZZS kot imenovani zdravnik, delno pa še vedno med svojimi bolniki v Kočevski Reki.

Ti skopi biografski podatki nam le delno predstavijo Simonovo življenjsko pot. Še veliko pomembnejša in plemenitejša pa je bila njegova notranjost.

Bil je prepost človek, ki se je znal približati vsakemu človeku. V sebi je nosil zavest poštenosti, za katero se je bil vedno pripravljen boriti in jo dokazovati.

Bil je neomajen borec, kar je dokazal tudi med svojo boleznijo. Tisti, ki smo ga spremljali zadnja leta njegovega življenja in ga bolje poznali, smo lahko pri njem občudovali neverjeten optimizem vse do konca in trdno voljo v boju zoper bolezen. Simon je bil v srcu vesel človek, njegov prešerni smeh je bil nalezljiv. Znal se je veseliti majhnih in preprostih stvari. Neomajno je ljubil naravo. Neštetokrat se je podal na kočevski Mestni vrh, kjer je občudoval skrivnostnost gozdov, pogosto smo ga videvali ob kočevskem jezeru, dostikrat na obrežju reke Kolpe.

In nenavsezadnje je bil Simon izjemen mož in oče treh čudovitih deklic. Družina mu je pomenila poleg poklica največ, zato se ji je posvečal, kolikor je bilo mogoče. Čeprav ga je usoda tako kmalu odtrgala od družine, pa sem prepričana, da

so bili ti skupni dnevi izredno polni, bogati in neponovljivi. Zato je izguba še toliko večja.

Simon je svoje življenje posvetil boju zoper bolezen, kako jo čimprej odkriti in jo uspešno pozdraviti. Velikokrat mu je to uspelo, za kar mu bodo njegovi bolniki vedno hvaležni. Sam se je z boleznijo spopadal šest let. Ko smo bili že prepričani, da jo je s svojimi silnimi naporji in voljo premagal, pa je udarila z vso okrutnostjo. 6. februarja 2004 nas je pretresla vest, da Simona ni več, omagal je in zaspal v komaj 37. letu starosti.

S hvaležnostjo se ga bomo spominjali, saj kogar ima človek rad, nikoli ne umrje, samo daleč je... in Simona je človek preprosto moral imeti rad.

Zdravniški vestnik pred 60 leti

PARTIZANSKI ZDRAVSTVENI VESTNIK 1944, ŠTEVILKE 1–4

Anton Prijatelj, Jože Drinovec

Pojav Partizanskega zdravstvenega vestnika je edinstven v evropskih državah, ki so bile zasedene od nemških in drugih okupacijskih sil. Odražal je trdoživost zdravnikov, njihovo zavzetost za stroko, pa tudi kulturo in skrb za slovenskega zdravnika.

Prvo številko Partizanskega zdravstvenega vestnika je uredil Mirko Černič, vse naslednje pa Bogomir Magajna. Tiskan je bil skromno, v ciklostilni tehniki, formata A5, v 250 izvodih. Zagotovo Partizanski zdravniški vestnik nosi tudi pečat časa in drugih potreb, ne le zdravstvenih, ampak tudi potreb vojne sanitete, politike in propagande.

Objavljamo vsebine prvih štirih številke iz leta 1944 in prispevek Anteja Novaka iz 4. številke.

Vsebina prve številke – januar 1944

(Novak Franc) – dr. Luka: Uvodna beseda

(Brečelj) – dr. Bogdan: Okrožnica vsem upravam vojnopartizanskih bolnic

(Brečelj) – dr. Bogdan: Najnovejša poglavja iz praktične kirurgije. Fiksacija in imobilizacija. Priloga: Navodilo in mere za izdelavo opornic iz deščic in letev

(Perušek) – dr. Milan: Naša borba proti ušivosti in pegavcu.

Priloga: Skica soda za razuševanje »Srbsko bure«

(Zupet Gustav) – Jerič Janez: Zobne bolezni, njih nega in zdravljenje v narodnoosvobodilni in partizanski vojski

(Varl Janez) – Vane: Razgovor o sanitetnem materialu in o pripravi zdravil proti srbečici

(Ahčin Marjan) – dr. Matjaž: Partizan – bolničar

Novak Ante: Vojaška organizacija pokretnih bolnic

(Černič) dr. Mirko: Kotiček za poveljnike

(Černič) dr. Mirko: Kulturno-socialni kotiček. O pokopu naših umrlih

Vsebina številke 2 – februar 1944

M. Justin: Naše zdravstvo danes in jutri

Lunaček dr. Pavel: Napake, ki jih opaža najčešče zdravnik – partizan

Perušek dr. Milan: Influenca

Ravnikar dr. Božena: Erisipel – šen

Milavec dr. Vladimir: O zmrzlinah in ozeblinah

Župančič dr. Andrej: Vitamin C